

Jan Zorec

Dan, ko sem srečal Kinga

Včasih nisem verjel, da obstaja Bog! Zdaj verjamem.

Do tega prepričanja sem prišel zaradi določenih dogodkov, ki sem jih doživel na svoji koži in videl s svojimi očmi. Izkušnja, ki vam jo nameravam predočiti. V Boga verjamem zato, ker verjamem v Zlodeja. Ne razumem ga, a poznam njegovo moč. Srhljivo moč iz globin nečistega. In ker vem, da obstaja, mora biti tudi nasprotna moč, mora biti Bog!

Včasih se sprašujem, kdo od njiju je močnejši.

* * *

Zgodilo se je včeraj. Stal sem nad zbirko ostrih nožev, ki jih proizvajajo v naši tovarni. V meni ni bilo studa, niti groze, ali strahu. Mimo okna je zletela majhna ptica, v ustih sem začutil okus po svežem mesu. Menil sem, da bo strmoglavila na pločnik, a ni. Nato sem pogledal na streho sosednje zgradbe, ali ne preži morda tam tisti poševnooki človek in s puško meri na otroke, ki se igrajo na dvorišču. Male otroke, ki se igrajo na soncu petnajstega septembra. Pogled mi je zdrnil na pallmallko, ki mi je neprižgana visela iz ust. Prižgal sem, si natočil v kozarec bourbon »Walker's« in se usedel v fotelj. Zaplesalo mi je pred očmi, ker imam nizek pritisk. Začutil sem TIŠINO!

Včeraj sem imel še ženo in petletnega Gregca. Ni ju več, ne obstajata več, ne živita več. Ne vem, če sem sam živ! Udi so mi otrpnili, prijemali so me krči, čutil sem slabost v predelu želodca. Izbruhal sem se, si umil gobec. Začutil sem otopelost, vse sem želel še enkrat premisliti, zares premisliti. Pogledal sem skozi okno, otroci so se igrali, neki majhen mulat je vreščal med belčki. Igrali so se s peskom, metali so si ga v oči. Pogledal sem po nožih: kuhinjski, mesarski, ribiški, lovski, vse prvovrsten ROSTFREI, gladko jeklo, ki mi je omogočalo, da udobno živim. Da kasneje udobno umrem! Smrt, kaj bi moral vedeti o tem? So mi kot otroku razložili, kaj je to — smrt? Da, videl sem mrliča v krsti, s hinavskim in zelenim obličjem, z obrazom, ki je vlekel za sabo vse žive, ki smo občudovali to smrt. A bila je smrt, dobro sem si zapomnil. Videl sem, avto je pred mojimi očmi zbil mlado žensko, da je letela po zraku in treščila na beton. Nobene krvi ni bilo! Imel sem deset let. Nisem mogel razumeti, da ni krvi, vsi smo obstali in želeli videti kri. Upal sem, da bodo ljudje zavreščali in se razbežali, da bo vse naokrog krvavo kot na filmu, pa so samo nemo obstali in bedno zrli v tisto revico, ki je umirala. Vedel sem, da je to smrt, a nisem bil zadovoljen. Tudi zdaj sem vedel, da lahko poševnooki fant s puško pobije vse otroke, ki se nedolžno igrajo s peskom.

Zakaj bi moral vedeti o tem? Zakaj me to tiče? Se moram vznemirjati, da bom kasneje udobno umrl!

Bilo mi je vseeno, ostal sem sam na vsem svetu!

Moje ime je Štefan Kralj, pomočnik direktorja v tovarni nožev sem. Bližam se Kristusovim letom, dvakrat sem bil poročen, enkrat ločen. Dva otroka, z vsako enega. Posebna znanja: aktivno obvladam angleščino, znanje strojepisja: da ne; imam solidno plačo, imel sem solidne ljubice, velik avto in prijetno stanovanje. Imel bom udobno smrt!

Do včeraj sem bil srečen povprečnež, po tv sem gledal nogomet in se razburjal, igral tenis in drsal, pokadil dve škatli pallmallk na dan, občasno sem pil, vino in žgane pijače. Potem sem srečal KINGA!

* * *

Ljubljana, 15. september! ROSTFREI! Pogledal sem nohte, bleščali so se. Pogledal sem proti nožem, naenkrat je iz rezil začela teči kri, najprej iz enega noža, nato so krvaveli vsi, popolnoma novi, direktno iz tovarne.

Kapljal je na tepih, ki ga je žena vselej z užitkom čistila. Bil je zelo drag, vsem dragim rečem je namenila ljubezen. Meni nikoli! Verjetno nisem bil zanjo nikoli posebno dragocen. Da je moja žena, je vzela za nujno zlo. Vedela je, da imam druge, vedel sem, da ima druge. Včasih sem na njej vonjal tujo spermo, rekel sem ji le, naj se gre še enkrat umit. Nato sva se ljubila pod vijolično žarnico. Potem se zaspal, obrnjen s hrbtom proti njej!

Pa sem ves čas zakona želel, da bi me res ljubila, da bi ji lahko bil opora in varnost, vzor in inspiracija. Izpolnjeno pričakovanje, ha! Menil sem, da sem sam kriv. Menil sem, da je kriv Bog!

Nato sem mislil, da je moja žena Angela nimfomanka. Rekla je, da se lahko vsaka dva meseca zaljubi. Vedel sem, da je čustveno nezrela in da bo ostala takšna. Še bolj me je zasovražila.

Torej sem bil vesel, da je kri tekla po tepihu, zdaj bi ga lahko ure čistila, a ne more več!

* * *

15. september, lep sončen dan, King se z letalom vrača v zvezno državo Main. Moje žene ni več, na tepih kaplja kri. Noži so oživel, jočejo kot sem sam v prvih mesecih življenja z Angelo. Mislim, da sem jo imel takrat še rad, a kaj mi to pomeni. Ne čakam je več tri ure z večerjo, ne reče mi več, da sem dolgočasen in preveč nežen z njo. Kaj sploh pomeni nekoga imeti rad?

15. september, otroci na dvorišču bi lahko pomrli s prestreljenimi lobanjami. Nekaj časa sem opazoval, kako so krvaveli noži, nato sem masturbiral približno pet minut, nisem mislil na nikogar, masturbiral sem pač, kot milijoni. Pritekla mi je kri namesto sperme. Umiril sem dih, se obrisal z instant robčkom. Pomislil sem na volanček na Angelini pički, vselej sem jih občudoval. Nalil sem si novo dozo walkersa. Kri mi je pritekla že nekoč prej in sem mislil, da sem zbolel. Zdaj vem, da je taka udobna smrt!

Nato me je pred štiriindvajsetimi urami poklical King.

Ti imaš možgane, jaz imam jajca — lahko zasluživa veliko denarja! Moje ime je Štefan Kralj, pomočnik direktorja v tovarni nožev. Dvakrat poročen, petletni Grega je mrtev, znam strojepisje. Imel sem solidne ljubice, občasno pijem, vino in žgane pijače. Pokadim dve škatlici pallmallk na dan in imel bom udobno smrt, moje ime je bilo Štefan Kralj...

14. september, petek!

Proti večeru sem z rokami v žepih stal pred mestno kavarno in čakal Kinga. Pihal je oster veter, da me je zeblo. Profesor King je priletel iz Amerike, da bi nabavil od naše firme večjo količino secirnih nožev. Bila sva zmenjena, ni dvoma. Oziral sem se naokoli, a skozi meglo razločil le čudne silhuete, ki naj bi pripadale ljudem, nihče se mi ni zares približal, ali se je tako le zdelo. Bili so samo ljudje iz megle. Vodenjena bitja, ki jih bo kmalu vzel vrag! Fantomi genetskih mutacij, ki so z vodenimi očmi in otrplih udov hodili po mestu in nikogar več niso prepoznali.

Zjutraj sem zaužil le kuhani jajci, ki mi ju je Angela hladno prijazno servirala. Grega je šel spat, ko sem odšel od doma.

Nikoli več ga nisem videl živega.

Iracionalno pripada bogovom. King bi moral vsak trenutek priti, čakal sem ga, prekleto.

K meni je pristopil človek, čuden človek, grd človek, na obrazu se mu je risala hudobija, oči je imel postrani, kot Malezijci. Poševnooki pogled je izdajal zvitost, ki bi ji ne mogel zaupati. Gornjo čeljust je imel potisnjeno naprej.

»Sledite mi, za vas imam pomembno informacijo!« mi je rekel.

»Ste vi prof. King iz države Main?« sem vprašal. Trepalnice so mu vznemirjeno poskočile.

»King, King je mrtev, ne omenjajte mi več tega imena!«

Opazil sem, da ima plašč napihnjen, nekaj je skrival spodaj. Prevzel me je nelagodno občutek.

»Pa saj me je dopoldne poklical, govoril sem z njim!« sem protestiral.

»Zjutraj je bil še živ!« je siknil.

»A kako, vendar...«

»Jaz sem ga ubil, odpihnil sem mu usrane možgane proč.«

Zdel se mi je zelo samozavesten in ostuden. Hodila sva skozi meglo in nič lagodno se nisem počutil ob njem.

»Zakaj hudiča?« sem skušal ostati hladen in zbran.

»Delal je škodo!«

Pomislil sem, kakšno škodo bi lahko naredil univerzitetni profesor, morda je poševnooki mislil na kak privatni priver, osebno zadevo, samo, da mi potem ni bilo jasno, zakaj je poiskal mene in kakšne informacije ima zame. Res me je zmedel.

»Kaj imam jaz s tem, da je delal škodo?« Bil sem že besen in še zeblo me je.

Počasi je hodil naprej in videl sem, da tudi njega zebe. Dajal je vtis človeka, ki ve, kam gre. Nato se je ustavil in vprašal:

»Imate družino, ženo in otroke?« Povedal sem mu, kar sem tisti hip vedel, v kar sem bil prepričan. »Prof. King je kriv, da sem propadel kot človek, povedal vam bom zgodbo!«

Spremenil sem se v veliko zmrznjeno uho, kamera se je pomikala v notranjost, da se je zdelo, kot da gre za hrapavo površino tujega planeta.

* * *

»Leto 1960. Osamljeni mladenič je šel iz kina, prvič v življenju je gledal Psiho. Odšel je domov in staro mamo razkosal z nožem. Patalog je kasneje naštel prek štiriideset vbodov. Zakaj, ga je vprašala policija. Glasovi, je odvrnil, glasovi so mi rekli, da to moram storiti!«

»Los Angeles, 1969. Janis Joplin, ki bo kasneje umrla od prevelike doze heroína, poje Ball and Chain. Jim Morrison, ki bo pod tušem umrl zaradi srčne kapi, prepeva ‚kill, kill...‘ na koncu pesmi The End. V Newsweeku je izšla fotografija nasmejanega ameriškega vojaka, ki v roki drži odrezano človeško uho. Na periferiji LA je deček s prstom izpulil oko svojemu bratcu. Rekel je, da je poskušal le imitirati show s televizijo. ‚Ko oni to počno, ni nihče poškodovan,‘ je pojasnil.«

»Boston, 1977. Našli so truplo ženske, ki jo je ubil mlad moški. Uporabil je kuhinjski pribor. Policija je menila, da je dobil idejo v filmu Carrie Briana de Palme, posnetem po romanu S. Kinga. V filmu Carrie dobesedno pribije mamo na steno s priborom, ki ga upravlja z voljo.«

* * *

Stopila sva v bar in naročila.

»Povedal vam bom, kako mi je prof. King uničil življenje!« je dejal poševnooki.

»Tudi sam sem imel družino, ljubko ženo in dva pamža. Živeli smo v Mainu in imeli lepo hišo z vrtom, žena je rada vrtnarila. Po poklicu sem kirurg, navajen na kri in človekovo bedo. Bili smo srečna družina, hčerka je ravno začela hoditi v šolo, ko se je začela agonija.

Ves dan sem bila zdoma, zjutraj sem še poljubil otroka in ju pokril z odejo, žena mi je zlikala sveže belo srajco, nato sem se odpeljal. Že prej sem slišal za določenega prof. Kinga, za njegove knjige, polne strahu in groze. Žena me je poklicala v službo, glas je bil zaskrbljen in paničen. Rekla je, da se s sinom dogaja nekaj čudnega, ves je vročičen in nenavadno se obnaša. Imel je šest let. Rekel sem, naj mu da tabletko in da pridem, takoj ko bom utegnul. A se mi je nujno delo zavleklo pozno v noč. Tega si nikoli ne bom oprostil. Ko sem končno pripeljal pred hišo, me je streslo: tam so bili policijski avtomobili, vse nebo je bilo ožarčeno od rdečih luči. Možje v belem so prekrivali z rjuhami nekaj, kar me je spominjalo na ženo in hčer.«

Zastal je, se zamislil in mi pogledal v oči. Njegov poševnooki pogled se mi je zdaj zazdel rahlo bolj simpatičen.

V tistem trenutku sem pomislil na ženo Angelo in na sina, pomislil na najine prepire, prisiljeno prijaznost. Pomislil sem, da na neki način uživam v tem. Kako bo to vplivalo na Grega! Koliko že lahko razume, se mu bo to kasneje poznalo? Ločitev, morda je to še edina rešitev. Pomislil sem na sinovo srce, od rojstva je imel srčno napako. Obiskala sva mnogo kardiologov, nekateri so rekli, da je treba nujno operirati, a se nisva mogla odločiti. Bila bi riskantna operacija. Lahko živi tudi brez operacije! Poševnookemu sem gledal naravnost v oči in mislil na svoje probleme.

* * *

»Februar 1980. Ženska in njena mati zaskrbljeno razpravljata o ženskinem trimesečnem otroku. Otrok neprestano joče. Ugotovili sta diagnozo: v otroka se je naselil demon in ga obsedel. Bila je mala punčka, podobna tisti iz Izganjalcev hudiča. Polili sta jo z bencinom, ko je ležala v zibelki, in jo zažgali, da bi tako pregnali demona. Punčka je tri dni umirala od težkih opeklin, nato je prenehala jokati!«

Hotel sem ji reči, da je njen ljubi topih časa umrčen, a sem le položil slušaliko. Glas je utihnil, slišal sem le vročanje otrok dvorišča.

»Skočil sem iz avta, ljudje so pritekli k meni, debel policaj me je skušal prepričati, naj ne pogledam tega prizora, a sem ga odrinil in skočil do trupel. Potegnil sem belo rjuho. Tam je ležala moja žena in obraz je imela povsem razrezan. Meter od nje je bilo manjše trupelce, nisem ga želel videti. Bila je hčer!

Stekel sem gor po stopnicah v sinovo sobo, ni ga bilo tam, na nočni omarici je imel na zadnji strani odprto knjigo. Pogledal sem naslov, Pet Sematary S. Kinga. Policaj je rekel, da je s sinom vse v redu, izolirali so ga, ni se poškodoval. Sin je vzel moj kirurški skalpel in jima razrezal obraza. Rekel je, da mu je šla sestra včasih na živce.

Naslednji dan sem počistil kri s sten, sina so mi vzeli in ga namestili v primerno ustanovo. Nič mu ne bo manjkalo, so mi rekli.«

Pričakoval sem solze iz njegovih oči, a morda bi tekle navzkriž, vendar poševnooki ni imel več solz. Imel je le maščevanje!

Maščevanje je kot juha, ki je najslajša, če jo zaužiješ ohlajeno. DANSE MACABRE je valček s smrtjo. Resnica, pred katero ne smemo bežati. Proza je resnica znotraj laži, odpiranje prepovedanih vrat. Čas se izteka, igra nam zadnji valček, in če stvari ne povemo zdaj, jih nikdar ne bomo! Vsi to počnemo! S svojo voljo odpiramo prepovedana vrata ali okna, ker čutimo, da je prišel čas za to, hoteli ali ne... ni dovolj, da samo opazujemo, moramo biti pahnjeni v to! Za večno!

* * *

Od vsega se ljudje najbolj bojijo dejstva, da jim je življenje ubežalo kontroli, da njihov sistem razpada. V sebi začutimo strah, mozaik se podira, mi se začnemo porirati! Če odpovem jaz, odpove sistem in kdo bo končal zgodbo mojega življenja!

* * *

»Bila je oblečena v modri žamet, a modrejše od žameta je bilo nebo!« Dobro se spominjam, bilo je na dan najine poroke. Na trebuhu se je že videla rahla izboklina, Grega je brcal znotraj. A je izdahnila tisti Da, nato sem jo poljubil na ustnice, okoli je imela posute pege. Bil je zadnji čas, da se vzameva. Ne vem, morda me je tedaj še ljubila. Natanko čez leto dni se je pofukala s svojim zobozdravnikom, ki ji je potem naredil bleščeče in nove zobe! Maščeval sem se ji. Pograbil sem prvo žensko, ki me je vzbujala, medtem ko je Angela dojila šestmesečnega otroka. Prišel sem domov ob dveh ponoči in ni se bilo treba opravičevati, oba sva vedela, za kaj gre. Za kaj sploh gre, prekleto!? Je ljubezen močnejša od strahu?

A ni pomembno le to, da je bila takrat oblečena v modri žamet! Grega se je rodil s srčno napako, ventikularni septum defekt, se je reklo strokovno. Ves čas je bil malce bled in šibak, hitro se je utrudil in ni zdržal dosti napora. Tudi jokal je veliko. Oba sva ga ljubila, bil je vendar najin. Najina mala žrtev, mala štručka. In občudoval sem volanke nad njenim spolovilom!

Odšla sva ven, na zrak, poševnooki in jaz, dva mrzla, vodena človeka z luknjo v duši, s praznino v srcu, s prereštanimi možgani! On je pod plaščem skrival puško. Oba sva začutila, da se več ne potrebujeva, ko sva za trenutek obstala na vetru.

»Vidite, zato sem mu preluknjaj pofukane možgane!« je rekel. Bilo mi je vseeno, ni bila moja stvar, meni je usoda namenila drugo vlogo. Še vedno pa nisem razumel, zakaj je potreboval mene, menda ne le zato, da se mi izpove, in bil sem priča, lahko bi bilo nevarno.

»Sploh se vam nisem predstavil,« je rekel, »zdaj odhajam domov, nazaj v Main, v prazno mesto in prazno hišo, v spomine in preteklost!« Izvlekel je vizitko s svojim imenom in rekel:

»Upam, da mi boste poslali štiristo secirnih nožev, kot sva zmenjena, prevozne stroške prevzamem jaz. Nože bom razposlal na nekaj naslovov, nekaterim ljudem, pisateljem, ki širijo kugo nemoralnosti med naše otroke!« Obrnil se je in izginil v megli, jaz sem obstal z vizitko v roki in mrzel pogled mi je počasi, zelo počasi zdrsel na črke. Prebral sem si na glas, kar je pisalo na njej: DR. KING, NEVROKIRURG, Zvezna država Main. Spodaj je bil še naslov klinike, kjer je bil zaposlen. Nekaj časa sem držal vizitko v rokah, nato sem jo vrgel na tla in odšel stran. Nikoli mu ne bom poslal teh nožev!

* * *

15. september, lep sončen dan počasi zahaja. Moje ime je Štefan Kralj, sem pomočnik ostrih nožev. Petletni Grega je mrtev, imam udobno stanovanje, pijem bourbon »Walker's« in imel bom udobno smrt! Mala ptica je tresčila na pločnik, iz nožev kaplja kri na tepih, ki ga je Angela ljubila. Prižgal sem si pallmallko in želel vse še enkrat premisliti, zares premisliti. Na dvorišču neki majhen mulatek vrešči med belčki, pesek si mečejo v oči. Preživel sem dan, ko sem srečal Kinga! Ja, če odpove sistem, lahko mirne duše zlezem na streho in postrelim otroke. Če odpovem jaz, kdo bo končal zgodbo! Moje življenje? Kaj bi moral vedeti o njem? Kaj so mi povedali, ko sem imel pet let?

Bom pogrešal Angelo, zdaj, petindvajset let kasneje? Ali volanček nad njenim spolovilom!

Kdo od njiju je močnejši? Biti Bog ali Demon!

Jaz imam možgane, ti imaš jajca, lahko zasluživa veliko denarja!

* * *

Včeraj sem se pozno vrnil domov in našel prazno stanovanje popolnoma razmetano. Potem je zazvonil telefon, z nelagodnim občutkom sem dvignil slušalko. Bila je Angela, razburjena in zlobna. Rekla je, da je imel Grega srčni napad, medtem ko me ni bilo doma; to je poudarila, da sem lahko dobro občutil krivdo, in da je pred uro umrl v bolnici. Ničesar nismo mogli narediti, je rekla. Spustil sem slušalko iz rok, da je visela kot obešenec, od daleč sem slišal njen glas, bil je le še prazen glas. Govorila je, da me sovraži, da je ne bo nazaj, da bo živela pri svoji mami, nekdo bo pač prišel po stvari, da je z mano vztrajala le zaradi otroka, no in zdaj ni več razloga... kričala je, da sem čutil vse sovraštvo tega življenja, rekla, naj me kurc gleda, da mi želi vse najslabše, da bi crknil, ker sem kriv, ker sem kriv za Grega, kriv, da sem ji uničil mladost, pol življenja... me ne želi več videti živega, da me ni nikoli zares ljubila, naj se zadavim s svojimi noži in udobnim avtomobilom...

Hotel sem ji reči, da je njen ljubi tepih čisto uničen, a sem le položil slušalko. Glas je utihnil, slišal sem le vreščanje otrok z dvorišča.

* * *

Včasih nisem verjel, da obstaja Bog! Zdaj verjamem!

Verujem tudi, da bom dočkal Kristusova leta, verujem v pallmallke, v občasno vino in žgane pijače, verujem v srhljivo moč iz globin nečistega. Tudi ob smrtni uri bom znal strojepisje in udobno se bom namestil v fotelj in čakal! Si še enkrat umil usta, ki so bruhala. Morda bom pogrešal svoje življenje ali življenje nasploh! Verujem, da mi je ime Štefan Kralj, da sem imel solidne ljubice in da sem srečal Kinga!

Potem sem pogledal na nočno omarico Angele, svoje žene, tam je bila neka knjiga, prebrana do polovice. Srh me je spreletel.

Moje življenje se je spreminjalo v ROSTFREI, trdno in nerjaveče je govorila moja duša.

Ostal sem sam na svetu in to mi je bilo nekako všeč. Vedel sem, da se Angela ne bo vrnila.

Segel sem po knjigi na omarici. Prebral sem naslov: Talisman, spisal profesor S. King, 1984! Začel sem brati!